

Una tria que s'inclina Per Ramon Torrella.

Especialment, hi ha dos bisbes a les diòcesis dels Països Catalans que difícilment comptarien amb la deguda acceptació per part de la comunitat religiosa barcelonina. L'un és **Miguel Roca Cabanellas**, bisbe de València. L'altre, **Jean Chabbert**, bisbe de Perpinyà-Elne, que tampoc no és de parla catalana, tal com succeeix habitualment entre els bisbes nomenats en aquella diòcesi, avui a l'Estat francès.

A part de **Roca Cabanellas**, i dels bisbes de Sogorb-Castelló, el d'Oriola-Alacant i el d'Albacete, completen la província Valentina els bisbes de Mallorca, Menorca i Eivissa. Els balears, pel seu compte, també tenen en projecte la creació d'una província eclesiàstica pròpia i independitzar-se de la Valentina. De moment, els bisbes de Mallorca, Menorca i Eivissa participen juntament amb els del Principat en la comissió interdiocesana per a la versió de textos litúrgics al català, iniciativa que no és compartida pels bisbes del País Valencià i, encara menys, pel de Perpinyà.

Entre els bisbes de la Tarraconense —els que compten amb possibilitats de substituir **Jubany**—hi ha, primer de tot, **Ramon Torrella**. L'actual arquebisbe de Tarragona, que a Roma havia adquirit un càrrec de confiança en ser vice-president del Secretariat per la Unitat dels Cristians, i va tenir la cúpula cardenalícia a tocar de les mans, ja va ser nomenat bisbe auxiliar de **Marcelo González**, quan Roma estava en certa manera espantada per la campanya «Volem bisbes catalans». Després va substituir **Pont i Gol** en l'arxidiòcesi de Tarragona.

Altres dos bisbes més són el de la Seu, **Joan Martí Alanis**, i el de Tortosa, **Ricard-Maria Carles Gordó**. Mar-

tí **Alanis** ha demostrat condicions d'home de govern, quasi d'home d'estat, i ha col·laborat activament en la modernització política d'Andorra,

país del qual és copríncep, juntament amb el president de la república francesa. Oposant-se a l'acolliment de personatges com el fill de **Duvalier**, ha ajudat perquè Andorra no es convertís en un camp abonat per a les màfies internacionals.

Carles Gordó, que és valencià, va oposar-se al fet que figurés el nom d'**Ausiàs Marc** en el paràgraf de la pastoral Arrels Cristianes de Catalunya que diu: «Els bisbes volem contribuir a l'esforç general de la societat, per tal que la llengua de **Ramon Llull** i de **Jacint Verdaguer** assoleixi la plena recuperació». Espantadís, **Carles Gordó** va argumentar que molts catòlics valencians no entendrien aquest nivell d'unitat lingüística.

Completen el *staff* de la Tarraconense els bisbes de Girona, **Jaume Camprodon**, el de Lleida, **Ramon Malla**, el de Solsona, **Miquel Moncadas** i el de Vic, **Josep Maria Guix**. □

ANTICATALANISME, DEL MICALET AL TIBIDABO

Roca Cabanellas: ¿un cardenal per a Barcelona?

Miguel Roca Cabanellas és un dels noms que han començat a sonar a Barcelona com a possible successor de **Narcís Jubany**. Cabanellas, un home conservador, llest, solitari i d'aire anticatalanista, només acceptaria aquest càrrec si fóra acompanyat amb el seu nomenament com a cardenal.

A. Robles

Miguel Roca Cabanellas, arquebisbe de València des de 1978, va nàixer a Palma de Mallorca el 1928. Als tres anys és traslladat a Madrid i és en aquesta capital on rep la formació. La seua carrera dins l'església comença quan és nomenat rector del Colegio Espanol a Roma durant l'etapa franquista. Segons sembla, **Roca** no ha oblidat mai aquest centre, lloc habitual de pas de tota la diplomàcia espanyola al Vaticà i, per tant, font inesgotable d'informacions valuosíssimes.

El segon nomenament important de **Cabanellas** fou com a arquebisbe de Múrcia, on un grup de rectors li van posar el sobrenom de «Kelvinator», ja que qualsevol assumpte que passava per les seues mans, per vidriós que fóra, quedava immediatament congelat. La impressió que hi ha a Múrcia respecte a **Roca Cabanellas** és que es tracta d'un home molt intel·ligent, malgrat

Miguel Roca Cabanellas: un partidisme discret.

no haver escrit ni una sola ratlla en la seua vida, molt discret i amant de la bona taula i del bon beure. Aquestes mateixes fonts asseguren que allò que en realitat administra bé l'arquebisbe són els seus silencis, els seus gestos perplexos i les mirades inquisidores que dirigeix als seus adversaris, per tal de ferlos saber que ho sap tot.

El 1978, és designat arquebisbe de València en substitució de **J. M. Lahiguera**, d'infausta memòria per a tots els cristians progressistes valencians. En arribar a la capital el primer front que aborda **Roca** és estudiar la diòcesi en què s'ha de moure. Abans de començar, la dreta anticatalanista ja li havia fet arribar un informe sobre la situació en l'arxidiòcesi.

Finalment, **Roca** nomena dos nous bisbes: **José Villaplana**, que s'encarrega de tota la part pastoral, i **Santiago García Aracil**, que dirigeix tota la part jurídica de l'estructura eclesiàstica, i es retira a viure en la seua torre de marfil de la plaça l'Almoina. A partir d'aquest moment, monsenyor apareix en públic només en les solemnitats i, cada volta que ha de parlar, repassa insistentment els seus discursos per tal que no es puga dir que fa costat a alguna concepció ideològica. A nivell pastoral, la tasca del nou arquebisbe s'ha reduït a la celebració d'un sínode, que entrarà en funcionament el proper dia 22 de gener i que ha perdut tot el sentit, després dels set anys que va costar gestar-lo. La seua preocupació més gran és estar sempre en línia amb les decisions del nunci del Vaticà a Madrid. Estudiant la seua trajectòria es pot comprovar com, cada vegada que condemna un acte, aquest ha estat abans condemnat o prohibit des d'altres instàncies: Així passà quan justificà les manifestacions contra la LO-DE, quan declarà que les lleis del divorci i del avortament no protegeixen el matrimoni i la família o quan rebutjà l'assistència dels cristians a la projecció de la pel·lícula de Godard *Je vous salue Marie*.

Hi ha dos casos que il·lustren en bona forma el seu caràcter: la missa funeral que es veu obligat a dir quan mor el canonge **Josep Espasa** i la presentació en la catedral de València de diferents textos litúrgics secessionistes, escrits per membres de l'Acadèmia de la Cultura Valenciana.

En el primer cas s'imposava el fet de que la missa fóra tota en català. **Roca** ho acceptà, però, en arribar a l'homília, canvià immediatament al castellà, per por de ser criticat. En el segon, la presentació dels textos a la Catedral en

Un arquebisbat massa «complicat» per a qui el dirigeix actualment.

un acte on havia d'estar present, **Roca** no assistí. Oficialment, una telefonada de la Conferència Episcopal l'obligà a eixir immediatament cap a Madrid el mateix dia.

Roca Cabanellas: ¿un arquebisbe anticatalà?

Malgrat que ell ha intentat distanciar-se de la confrontació i la polèmica, la veritat és que no ho ha aconseguit. A Catalunya se li tenen molt en compte unes declaracions seues en una visita pastoral al Col·legi d'Operaris Diocesans de València, on comentà que «el nacionalisme català era, en gran part, responsable de la manca de vocacions eclesiàstiques i de la decadència de la fe de Catalunya». Al País Valencià se li recorda també una protesta escrita a la Santa Seu perquè els bisbes de Catalunya, en acabar la concelebració amb el papa i amb els bisbes valencians en la darrera visita *Ad Limina* (novembre de 1986), van cantar junts i, en català, el *Violai*.

Qui coneix bé **Cabanellas** assegura que ell només estaria disposat a ocupar-se de l'arquebisbat de Barcelona en el cas que el nomenaren alhora cardenal. Si no fóra així, **Cabanellas** preferiria tornar a Roma i concloure la seua carrera a l'església enfront d'un dicasteri.

Mentre es decideix el seu futur, monsenyor **Roca** continua a València cultivant la seua fama d'home solitari i allunyat de tot i de tots. «Moltes persones tenim la sensació que monsenyor considera la seua estada a València com un desterrament. Els afers de cada dia, per a una persona com ell, que fa 1,85, són coses menudes. No se li coneixen grans amistats, però sí se sap de la seua assistència a la tertúlia d'un notari important de la ciutat, on es reuneixen cada quinze dies professionals de la seua corda. Gent que enyora d'altres terres més *civilitzades*, menys falleres, més senzilles, menys complicades, amb una bandera i no dues, amb un idioma i no «un i mig», comenten aquestes fonts. □